

ESIMENE PEATÜKK

Laupäev

Morgan

Olgu kohe ära öeldud, et Morgan Vanessa Taylor polnud erilise suurte ja ekstravagantsete ürituste korraldaja, eriti veel selliste, mille puhul kogu linna rahvas oma eesõue kokku kutsutakse. Ent kui su vanemad peavad „omanäolist võõrastemaja, mis pakub lõõgastavaid vaateid jõe ja lõputule, hingematvalt kaunile kollaste nartsisside väljale“, siis pole sul muud võimalust kui kodulehele kirja pandu pähe tuupida, hambaid kiristada ja asjaga leppida.

Cinnamon Fallsi iga-aastane Kollase Nartsissi kevadpidu oli kõige hullem idee, millega ta vanemad olid kunagi lagedale tulnud. Morgani ema sõnul oli tütrele see lapsena meeldinud, ta olla sellest lausa vaimustunud olnud, kuid toona oleks Morgan emaga nõus olnud ka siis, kui too oleks väitnud, et maakera on lame, eriti juhul, kui see tähendanuks enam kui viit minutit ta tähelepanu.

Väljastpoolt tulija jaoks ei erinenud Kollase Nartsissi kevadpidu kuigivõrd suvalisest kevadpeost ükskõik millises USA väikelinnas, kuid Cinnamon Fallsi elanike jaoks oli see võrdne lubadusega, et kevad saabub sooja ja kuldsena. See andis ettekäände talvekülmade unustamiseks, majadest väljumiseks, limonaadi rüüpamiseks ja oma kümne jälgijani jõudvate maaliliste fotode postitamiseks.

Kõige pisemad said hekilabürindis ekselda või kunstmurupuhmastesse peidetud plastmune otsida, sellal

kui kõik nautisid elavat muusikat ja kohalike kaupmeeste pakutavat kraami ning tundsid rõõmu ürituse peakangelastest: kollastest ja valgetest nartsissidest, mis ulatusid tõesti silmapiirini.

Asi algas kolmkümmend aastat tagasi lihtsa kutsena. Taylorite perekond ehitas vana talumaja ümber hommikusööki pakkuvaks võõrastemajaks ja istutas selle käest lastud aeda esimesed nartsissisibulad. See äri oli perekonna jaoks uus algus ja Taylorid levitasid uudist kõikjale: linna asukatele, läbisõitjatele, naabritele ja sõpradele, kutsudes neid kevade algust tähistama. Nad tulid ja jäidki igal kevadel käima.

Morgani isa Wesley Taylor oli kogu elu teenindaja olnud. Noore meheks oli ta kuumadel suvepäevadel flirtivatele vananevatele naistele Asheville'is asuvas Cinnamon Cresti golfiklubis külmi jooke pakkunud. Aastate möödudes oli ta end üles töötanud, saades hommikusöögiteenindajaks, seejärel kelneriks. Kliendid vaimustusid ta oskustest sedavõrd, et temast sai administraator ja lõpuks juhataja ning sellel kohal möödus suurem osa ta tööelust, kuni talle tuli pöörane mõte avada oma võõrastemaja.

Morgani vanemad olid Cinnamon Fallsi servas asuva jõeäärse kinnistu turuletulekust teada saades võimalust kasutanud ja selle ära ostnud. Nad panid elu jooksul kogunenud säästud mängu ja saidki endale käestlastud elamumaakrundi, millel asus kaasajastamist vajav talumaja.

See nõudis aastaid tööd, kümneid pisaraterohkeid öid ja üksteise peale karjumist, kuid Kollase Nartsissi võõrastemaja sellisel kujul, nagu seda Cinnamon Fallsis teati, oli nüüdseks Morgani vanemate ebajumal, nende raske elutöö sümbol, mille osaks oli kolmkümmend hektarit laiutavat

rohelust. Sellest oli kujundatud võluv kinnistu, mis piirnes jõeni ulatuva nartsissiväljaga.

Morgani sündimine, mis võis küll samuti teatavat elevust pakkuda, kahvatus ohjeldamatu rõõmu kõrval ta isa silmis, kui võõrastemaja mõni kuu pärast tütre sündi klientidele ukсед avas. Morgan muidugi avamist ei mäletanud, kuna magas ema süles sügavat und, kuid oli kogu oma elu peaaegu iga päev näinud seda sündmust meenutavat pilti (ja sellelt tolmu pühkinud). See rippus kaunistatud kuldses raamis uhkelt suures toas kamina kohal. Morgani arvates ei olnud vanemate jaoks olemas ühtki võõrastemajast olulisemat asja, isegi nende oma tütar jäi selle varju.

Aastate jooksul oli toimunud arvukalt jalgpallimänge, vaidlusklubi õhtuid ja tantsuvõistlusi, kuhu ta vanemad ei jõudnudki (või mille nad lihtsalt ära unustasid), kuna olid seotud võõrastemajaga. Seal juba tööst puudust ei tulnud: alati oli vaja voodeid teha, pesu pesta, toitu serveerida, kaminasimssidelt tolmu pühkida, umbrohtu kitkuda ja muru pügada. Mõlema, nii võõrastemaja kui tütre jaoks aega ei jätkunud. Keda need väärtuslikud lapsepõlvemälestused ikka huvitavad.

Ehkki Morgan pani Kollase Nartsissi võõrastemajale pahaks, et see tema vanemate tähelepanu endale tõmbas, teadis ta ometi, et vanemate abistamine on tema kohus. Ja kui nad tahtsid, et ta tühistaks oma parima sõbra Niaga kevadvaheajaks tehtud plaanid, veetis ta selle nädala tõredalt võõrastemajas kevadpeo ettevalmistusi tehes.

Kollase Nartsissi kevadpidu muutis igal aastal Morgani tagahoovi rohelisi, kollaseid ja valgeid telke täis lapi-tekiks, need laperdasid ja tantsisklesid päikese käes nagu õielehed.

Seegi aasta pidi kujunema samasuguseks. Taylorid poleks osanud paremat ilma soovidagi. Kuldne päike hoidis talvist jahedust kenasti ohjes ja Morgan rõõmustas, et oli otsustanud kanda kolmveerandvarrukatega pluusi.

Ta vaatas, kuidas kleepuvate sõrmede ja suurte silmadega lapsed kilkasid; nende põskedele oli maalitud nartsisse, liblikaid või haldjatiibu. Rosie vana retsepti järgi küpsetatud kaneelisiade lõhn segunes õhus plaksumaisi, sasipusakoogi ja vürtsikasmagusa grilluitsu aroomiga. Veidi eemalt kostis muusikat: Rodney McIntire ja Macid, Cinnamon Fallsi kõige populaarsem folkbänd, mängis vanu klassikalisi lugusid, sellal kui lapsevanemad lamamistoolidel lebades juttu vestsid ja mälestusi heietasid.

Morgan lipsas Benny Johnsoni suitsuahju kõrval seisvasse tühja telki. Grillkintsu-nimelise grillrestorani omanik oli päev otsa suud vett jooksmata panevat veise rinna-tükki suitsutanud. Käeseljaga otsmikku pühkiv Morgan tõmbas sügavalt hinge ja ahmis sisse võrdsetes kogustes suitsu- ja stressihõngu. See oli igati sobilik redupaik: ta pääses eemale rahvamassist ja oma näägutavast emast, olgu või põgusaks taevalikuks sekundiks. Ta kohendas kaelas rippuvat nartsissikujulist lamineeritud silti ja libistas oma peidupaigast pilgu üle platsi. Kõik *paistis* tõrgeteta sujuvat.

Ainult paar tundi veel, kinnitas ta endale.

„Ilmselt on hea märk, et keegi sind ei hüüa ega uuri näiteks, kus pikendusjuhe on.“ Morgani kõrvale tekkis Nia Bennett, päikesepillid pealaele sätitud, käes kaks pudelit jäist limonaadi. Ta jäi poolelt sõnalt vait. „Vabandust, kas sa peitsid ennast?“

Nia oli alati silma paistnud kohutava ajastamisega, ikka sai ta ilmselgetest asjadest liiga hilja aru. Nad olid

olnud parimad sõbrad alates esimesest klassist, mil nad Morningstari algkooli läksid, ning pärast seda kokku hoidnud nagu sukk ja saabas. Nad olid üle elanud oma ühise parima sõbra Sienna ning ta ema Rosie keerulise ja traagilise surma ning nüüd oli nende jaoks algamas uus seiklus: Nia pulmad Cinnamon Fallsi tippvõmmi Jesse Shaw'ga.

Nia värskelt värvitud tumeda mee karva lokid olid täna kinnitatud kõrgesse hobusesappa, kuldsed kõrvarõngad sillerdasid päikeses, kui ta viimaks asjale pihta saades mõistva naeratusena pead kallutas. Ta kollaste karikakardegaga maksikleit lehvis kergelt tuules ja jäätisekohviku Kulbitäis Kaneelijäätist logo kandval põllet oli heledaks kuivanud plekk, mille oli jätnud üks hommik otsa serveeritud kaneelikeerujäätisetorbikutest. Ta oli kaunis, enesekindel ja muretu. Nia polnud kunagi pidanud tähelepanu ega sõpruse nimel eriti pingutama. Morgani jaoks oli imetlusväärne, kuidas ta teadis täpselt, kes ta on, ega raisanud energiat kellegi tunnustuse võitmisele.

„Enam mitte,“ porises Morgan, napsas Nia käest ühe pudelitest ja keeras sel aplalt korgi pealt. „Kui keegi minu järele ei küsi, on see väga hea märk – või siis viitab maailma lõpule.“ Ta kergitas pudelit sõnatu tänu täheks sõbra suunas. „Mul oli seda vaja. Olen päikesetõusust saati ringi sibanud nagu peata kana.“

„Aga sa said sellega jälle hakkama,“ tähendas Nia muruplatsil ringi vaadates uhke naeratusena. „Väga võimalik, et see on parim kevadpidu üldse.“

Morgan avas suu, et Nia komplimenti tõrjuda, kuid märkas siis õues liikumist: tema peidupaika ähvardas avalikuks saamine. Erinevaid laadamänge pakkuvate putkade juures seisis William Reed, kes aitas korvpallivõistluses

osalevat tütart Angelit. Mehe käsi suunas kergelt tütre oma, teine lihaseline käsivars toetus vastu mängu tugi-raami. Kui Angeli pall liiga kõrgele paiskus ja korvi-rõngalt eemale pörkas, ulatas Will mängu korraldajale veel ühe dollari ja laskis tüdrukul uuesti proovida. Angeli otsusekindel ilme pani Morgani südame sulama.

Nia pilk liikus Morgani omaga samas suunas. „Sa peaksid temaga rääkima minema.“

Morgan turtsatas ja ta pilk vilksas kõrvale. „Mida sa ajad! Angel on minu lasteaiarühmas.“

„Ta *oli* sinu lasteaiarühmas,“ täpsustas Nia. „Nüüd käib ta teises klassis ja see tähendab, et ta isa on saadaval,“ lisas ta muigega. „No kuule, sa ju pidid nägema, millise näoga ta sind möödunud nädalal sellel kooli heategevus-üritusel vaatas.“

„Ta vaatas Rootsi lauda,“ pobises Morgan.

„Usu mind, need polnud šokolaadiküpsised, mis ta transsi viisid.“

Morgan tundis end korraga punastavat ja ta lonksas pika sõõmu limonaadi. Ta pilk vilksas taas itsitava Angeli suunas, kes võttis mängu korraldajalt vastu sinise üks-sarviku. Tüdruk oli liiga lühike ja Will ulatas mängu-asja liialdatud žestiga tütrele ning tegi seejuures sügava kummarduse. Angel tõstis oma võidu sõjaka hüüde saatel õhku.

Neile lähenes vanem naine, lopsakad veinpunased juuksed pehmete lainetena ühele küljele kammitud ja klambriga kinnitatud, uhke naeratus silmis peegeldumas. Eleanor Langford. Ta oli esmaspäevast alates Kollase Nartsissi võõrastemajas peatunud ja oli alati laitmatult rõivastatud, nagu oleks ta elu üksainus moedemonstratsioon. Sel päeval kandis ta volangidega ehitud voogavat

lillelist kimonot, mille serv lohises mööda maad. Morgan tundis Frankie Templetoni kunded kinnisilmi ära. See naine oli nagu Sametrebase butiigi elus reklaamtahvel.

Eleanori sõrmustatud käsi surus habrast teetassi nagu hinnalist kallisvara vastu rinda ja Morgan oleks väga tahtnud uskuda, et see sisaldab kummeliteed, mida naine iga päev soovis, kuid Eleanori tundes loksus selles ilmselt haljas viin. Angel näitas oma auhinda Eleanorile, kes vaimustunult ahhetas ja puusi jõnksutades tüdruku võidutantsuga ühines.

„Ma pean aitama isal leti kokku panna.“ Nia toksis telefoni ja tõi Morgani taas hetkesse. Nia asus sõrmedel tegevusi loetlema. „Siis lähen koju duši alla ja teen väikese uinaku, just selles järjekorras. No ja sa tead, et ma magan äratuse alati maha, nii et jään tantsupeole ilmselt hiljaks.“

„Loodetavasti sa siiski saabud, olgugi moodsa hiline misega,“ hõikas Morgan talle järele.

„Muidugi mõista!“ vastas Nia. „Hoia mulle üks kaneelisaia ja,“ ta sättis käed suu ümber ruuporiks, „sellele pikale kutile jäta üks tants.“ Ta osutas kõike muud kui delikaatselt Willile. Morgani soovi sõbrale keskmist sõrme näidata aitas ohjeldada vaid teadmine, et lapsed võivad seda liigutust näha. Polnud vaja, et keegi sellest ta emale ette kannaks.

Ülejäänud pärastlõuna möödus vahejuhtumiteta ja ehkki algav tantsupidu ähvardas Morgani hulluks ajada, oli see siiski Kollase Nartsissi kevadpeo viimane vaatus.

Tantsupidu algas siis, kui päike oli tuules õõtsuval nartsissiväljale ebamaist kuma heites madalale puude

taha vajunud. Tõeline maagia leidis aset öösel, litritena sillerdavaid tähti täis taeva all, mis muutis tagaia kallites koduajakirjades ilmuvate klantspiltide sarnaseks.

Telgid, lauad ja toolid koristati ära ning pehmele murule paigutati ajutine tantsupõrand. Üle muru voogas muusika: segu kohalike muusikute etteastetest ja vanadest souliplaatidest; meloodiad sulasid ühte armunud paaride muretu naeru ja kokteiliklaaside tasase kõlinaga.

Sa tuled sellega toime, kinnitas Morgan endale. See on kõigest järjekordne kevadpidu. See saab kohe läbi, on jäänud vaid ... Ta heitis pilgu nutikella sihverplaadile. Selle ülemises nurgas tiksuv taimer ütles, et tantsude alguseni on jäänud ainult kakskümmend kaks minutit, ja temal oli juba kõrini. Ta hingas sisse puhastavat õhku, nagu õhtuti enne uinumist mediteerides, et oma tormitseva südame rütmi aeglustada.

Tavaliselt oleks Morgan pärast päevaste ürituste lõppemist heameelt tundnud. Vaid mõne napi tunni pärast on aasta algusest saati peljatud põrgulik päev selja taha jäänud. Ta saab oma tavapärast elu edasi elada ja oma voodis magada, ilma et ema iga ta liigutust kontrolliks – just seda meeldis emale teha, selles oli ta päris kindel. Morgan oli nüüdseks ema jäise suhtumisega harjunud. Alates hetkest, mil Morgan teise linna otsa oma elamisse kolis, oli Vanessa temaga ühendust võtnud ainult äriasjadest rääkimiseks. Morgan oleks võinud kodust põgeneda ja habemega naist mängides tsirkusega ühineda, aga ema oleks telefonis selle peale ikka öelnud oma tavalise, ükskõikse pillatud fraasi „see on tore“.

Vanessa Taylor polnud läbinisti halb. Ta oli lihtsalt tööle pühendunud. Tema jaoks tähendas töö tegutsemist

ja tegevus andis konkreetseid tulemusi – tal polnud aega selliste tühiste südameasjade jaoks nagu armastus.

Morgan ronis lehtlasse, mis oleks tulnud juba aastate eest maatasa teha. See oli sama vana nagu maailm – kooruv värv, mille vihm oli maha uhtnud, siit-sealt välja turritavad naelad ja muu säärane –, kuid ema jäi endale kindlaks, kui vaja oli kaitsta võõrastemaja „vanamoodsat sarmi“, mida iganes see ka ei tähendanud. Morgani sääremarjad löid ta kõrgetes kiilkontsadega kingades tuld ja kõht anus pääsu korsetist, mille ta oli endale enne ümber sikutanud. See aitas ta rindadel õlapaelteta kleidis peaaegu ninani kerkida ja mõned ohvrid lihtsalt olid nende toomist väärt.

Ta istus ettevaatlikult puust pingile, pööras ja toetas käsivarre piirdele – aeglaselt, et mitte pindu kätte saada. Mõnus oli nautida vaadet looklevale tüünele ja häirimatule jõe, mis oli teel miilide kaugusel ootavasse ookeani.

Ritsikate ja konnade koor kandis ette igaõhtuseid ballaade ja laulis talle serenaadi, sellal kui sääsed ta refleksidest kiiremad olla üritasid. Öhtu oli aprillikuu kohta ebatavaliselt soe, kuumus keerles ta ümber, kuid jõelt puhuv kerge tuuleke mõjus värskendavalt nagu kallimalt varastatud suudlus.

Silmapiiri poole vaadates ei olnud võimalik enam vahet teha, kus jõgi lõppes ja taevas algas. Väikesed säravad täpid öötaevas moodustasid kaleidoskoobi tähtkujudest, mida Morgan koolis käies peast teadis. Nüüd meenutasid need keerulist kaarti, mida ta lugeda ei osanud. Tähed peegeldusid veepinnal nagu Cinnamon Fallsist eemale ujuvate pimedas helendavate kalade parved. Morgan soovis, et ta saaks nendega kaasa minna.

Ta võttis lonksu veepiiskadega kaetud klaasist: maasika-Margarita, milles oli tublisti maasikapüreed ja sama palju tekiilat. Ta jõi innukalt, olles valmis klaasi korraga tühjaks tegema – ja siis sattus suhu maasikatükk, mis sööstis ta kurgust alla nagu rakett.

Morgan vajus kõverasse ja läkastas, kuni silmad hakkasid vett jooksuma. Viimaks õnnestus tal tappev maasikatükk välja kõhida ja see maandus lehtla ukse juures seisva kingapaari lähedale.

Morgan uuris vesiste silmadega enda ees seisvat meest jalataldadest pealaeni. Mustad ussinahast kingad, reite ümber pingulduvad kulunud teksad, mida nähes ta suu kuivaks tõmbus – ja selle põhjuseks ei olnud napp pääsemine lämbumisest.

Oli väga tema moodi tõmmata jook endale kurku just siis, kui tema ees seisis Cinnamon Fallsi kõige kenam mees, käes täiesti ideaalne kimp koorekarva ja kollaseid nartsisse, Morgani lemmikuid. Morgan polnud nii nägusat meest nagu William Reed enne tolle linna saabumist näinud. Väikelinnas pandi meestele enamasti käpp peale juba siis, kui nad veel mähkmeid kandsid. Tänu taevale, Will oli linna kolinud hiljem, Maconist, nagu ta kuulnud oli, ja arusaamatul kombel räägiti, et ta on vallaline.

Ta kandis musta värvi ümara kaelusega T-särki, mille serv kadus kingadega kokku sobiva maonahast püksirihma alla. Morgan, naine, kes ise eelistas võimsaid värvikombinatsioone, kiitis tulemuse heaks. Ploomikarva, kuuvalguses peaaegu sillerdav bleiser rippus mehe õlgadel, ja isegi läbi T-särgi kanga sai imetleda aastatepikkuse higistama ajava välitöö tulemusel vormitud lihaseid.

Mehe murelik ilme asendus humoorikaga, kui ta täidlased, väga suudeldavad huuled naeratuseks kaardusid,

paljastades kaks rida hämmastavalt valgeid hambaid. Ta pikad juuksed olid hobusesabas ja rõhutasid veatut jumet. Willi nina tõmbus naeruhoo lähenedes krimpsu ja Morgani nahk lõi lahkete naerataivate pruunide silmade pilgu all piinlikkusest lõkendama.

Morgan pingutas, et ta suhted Williga püsiksid turvaliselt kergete, sõbralike ja pinnapealsetena. Tema igatahes polnud leidnud endas julgust mehe suhtestaatuse kohta pärimiseks. Mees ei paistnud tegelikult püsisuhte tüüp olevat. Ta oli piisavalt nägus, et järjekorras ootavaid naisi nagu sokke vahetada. Morgan ei kavatsenud saada üheks neist naistest, kes teise pilgu või napi naeratuse nimel pihiku lõhki pingutavad, aga tõde oli see, et ta võinuks vabalt mehe fänniklubi presidendiks kandideerida.

Pealegi oli Morgan suurepärase sõber, see tuli tal alati hästi välja. Pöörased muinasjutulised armastuslood olid mõeldud teiste, pehmemate ja lihtsamat laadi inimeste jaoks. Morgan oli leppinud sellega, et tema osaleb kõigi teiste armulugudes koomikust parima sõbra rollis. Nii oli lihtsam peita armumist südame sügavaimasse soppi, kus olid varjul kõik need asjad, mida ta ei julgenud *liiga* palju ihata.

„Kas need on mulle?“ kraaksatas Morgan. Ta rehmas silma trüginud pisaraid pühkida ja ajas end hinnalist õhku kopsudesse tõmmates sirgu.

Will heitis pilgu unustatud lilledele ja kohendas paari muljuda saanud õielehte.

„Jah,“ vastas ta pisut häbelikult ja ta põsed lõid roosatama. „Ma tahtsin ... vabandust, kas sinuga on kõik korras?“

„Viimase peal,“ vastas Morgan joogiklaasi enda kõrvale asetades. „Ma ei teadnudki, et maasikad on nii mõrtsukalikud.“

Mees muigas. „Jätan meelde, maasikatest tuleb eemale hoida.“ Ta pistis vaba käe teksade taskusse ja kõigutas end taldadel edasi-tagasi. Morgan osutas käega lilledele.

„Vabandust,“ ütles mees teist korda. Ta astus sammukese naise poole, ta kingatald tabas mingit konarust ja ta vajus tasakaalu kaotades ettepoole.

Nende otsmikud pörkasid ehmatava kolksatusega kokku, tulemuseks valujutt, mis läbi Morganiaju sähvatas ja ta oimetuks võttis. Ta silmade ette kerkisid tähed ja ta tõi kuuldavale haleda niutsatuse, kui Willi lihaseline keha tema omaga kokku pörkas.

Tahapoole vajuv Morgan klammerdus tasakaalu tagasi saada üritades meeleheitlikult piirde külge. Puust pink ajas pinde läbi ta lavendlililla kleidikanga ja need torkisid ta reite pehmet nahka. Lillekimp lendas Willi käest laias kaares üle piirde ja ulpis allavoolu minema.

Will maandus tema peal ja mehe tugevad käsivarred surusid ta keha enda oma vastu. Teistsugustel asjaoludel oleks Morgan seda hinnata osanud ja sellist kokkupuudet Williga isegi nautinud, kuid nagu tema elus ikka, lihtsalt *pidi* kõik jälle untsu minema.

„Ma palun väga vabandust,“ ütles Will end püsti upitades hingetult. Ta sirutas käe ja tõmbas Morgani nii järsult jalule, et too pidi ta laialt rinnalt tuge otsima; ta silme ees hakkas kõik virvendama.

Talle ei jäänud märkamata, et nende näod olid korraga vastamisi, suud täpselt kohakuti. Kui Morgan oleks olnud muinasjutuprintsess, pidanuks võluv prints suudluseks pisut ettepoole naalduma, muusika oleks kauguses lahvatava ja neid sillerdava valgusmänguga ümbritseva tulevärgi alates tungivamaks muutunud. Kuid Morgan polnud mingi Tuhkatriinu.

Ta astus sammu eemale ja vaatas piinlikkust tundes mehele otsa. „Vähemalt on meil jaburaid hetki, mida meenutada.“

Will silmitses teda, silmis lustlik säde. Morgan oli lasteaias ühel aastal ta tütre kasvataja olnud ning tundis selle pilgu juba kaugelt ära. Just samasugune ilme tekkis Angeli näole, kui tal oli plaanis korraldada midagi, mis kogu lasteaiarühma jalust rabas.

„Vaatame, kas teine katse õnnestub paremini.“ Will küünitask ühe sõrme Morgani lõua alla ja tõmbas teda enda poole.

Aeg peatus.

Kõik ärevad mõtted kadusid Morgani peast: see tobe pidu, ta valutavad jalad ja veriseks torgitud reied tundusid hetkel täiesti ebaolulistena.

Konnade koori etteaste saavutas *crescendo* ja Morgani peast lipsas sekundi murdosa jooksul läbi küsimus, kas tema elus on tõepoolest aset leidmas armastusromaanivääriline episood. Will nihkus lähemale, ta silmad sulgusid ja Morgani jalad muutusid korraka süldiks. Mees oli vaid mõne sentimeetri ... millimeetri kaugusel, nende ootel suid eraldas vaid õhuvirvendus ...

Korraka rebestas ööd kellegi loomalik, kõripõhjust kostev karje; see läkitas mööda Morgani selgroogu alla välgsähvatust meenutava judina. Nad viskusid teineteisest eemale, tuuleil pühkis nende romantilise hetke minema.

Morgani pilk kohtus Willi paanikat täis silmadega ja ta sööstis sõnagi lausumata lehtlast välja, oli ühe hüppega trepist all ja tormas võõrastemaja poole.

„Morgan!“ hüüdis Will talle järele. „Oota!“

Jutukatked keerlesid naise ümber, kui ta uudishimuliku ja õudust tulvil ilmeka toimuvat jälgivate inimeste

summast läbi trügis. Ta jõudis rahvamassi keskele, kohta, kuhu paari nädala eest oli Willi ja ta isa, Cinnamon Fallsi parima maastikukujundusfirma Varred & Juured abil rajatud hekilabürint. Morgan oli teinud näo, et ta ei passinud sugugi oma teisel korrusel asuva toa aknast aprillipäikese käes palja ülakehaga higistavat Willi, kes põõsaid keerulist mustrit rajades maasse istutas.

„Mis toimub?“ küsis ta labürindi serva kogunenud inimestelt.

Caleb Brewster ja rühm Cinnamon Fallsi abituriente seisis sealsamas, näod tontlikult kaamed. Hingetu Will jõudis tema kõrvale ja otsis rahvahulgast oma tütart.

„Angel!“ hüüdis mees, püüdes iga mööduva sekundiga valjemaks muutuvast kõnekõminast üle karjuda.

Siis kuulis Morgan selle õhtu kõige hullemat uudist. Calebi värisev sõrm sihtis labürindi suunas. „Preili Morgan, seal on keegi ... Ta on surnud.“